

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
 Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
 plătindu-se înainte în
 Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.
 PREȚUL:
 Pe 1/4 de an 3 coróne
 Pe 1/2 de an 6 >
 Pe un an 12 >
 Pentru România și
 străinătate, un an 20 fr.

Oracolul iubirii.

I.

Mă iubește ...

II.

Nu mă iubește ...

III.

Mă iubește!

Spicuri și glose literare.

III.

ar domnului că nu's nervos. N'ași mai știți de cap de cîudă și necaz de câte vîd și citesc . . . Am în schimb o fire veselă. În loc să mă necăjesc că ore-care lucru nu-î după placul meu, rîd de el . . . Știți rîd cu poftă, cum a rîs mai alaltă sară un prietin, când i-am spus că —

după cum am înțeles din «Familia» — domnul Vulcan lucrează la o nouă comedie . . .

Fără de a cunoste încă viitorul comedie rîdea cu atîta poftă încît nu mai știam ce să mă fac de uimit ce eram, mai ales că numai cu puține zile mai'nainte azistase la reprezentarea unei alte comedii fără să fi rîs . . .

Ei, dar așa sunt toți prietini mei: o leacă escen-trică, nițel cîudați și o țîră curioși și . . . și — — —

De-ași ști numai cum să trec mai departe! Până aici am ajuns cumva, dar iată-mă acum înglodat reu . . . Voiam să scriu despre suferințele unui redactor, saló-nele «Familiei», raportul »Tribunii Poporului« despre concertul tinerimii din Oradea-Mare, apoi să mai fac două-trei aluzii la politica biblico-sentimentală sau la sentimentalitatea politico-biblică alui Jacques din întiul supliment literar al »Tribunii« și acum iată-mă încurcat . . . nu știu cum pot trece dela prietini mei la diare . . .

Nuamă iac'asa, tam-nisam, talmoș-balmoș, n'ași voi și nici nu pot trece dela un obiect la altul . . . Trebuie să ai ceva fir de care să fi condus în labirintul acesta de obiecte . . .

Dacă mî-ar fi venit numai în minte să încep cu o birjă, — situația ar fi salvată! Vorbind despre birje ași fi trecut la trotoarul nost mizerabil, dela trotoar la stradă și lungimea ei, de la lungimea stradei la scur-țimea plăcutelor nopți de vară, dela nopți ași fi trecut apoi la visurile dulci și ași fi ajuns spre pildă la raportul »Tribunii Poporului«.

Și ce frumos ași putea apoi fantaza despre vi-sură . . . cum m'ași adînci în amintirile vremilor tre-cute . . . ași rechema farmecul tainic al unei nopți de vară și în colorii vii ași descrie frumsețile ei, căci vreme ași avea acuma.

O da, vreme am acuma berichet! Băiatul din ti-pografie nu așteaptă lângă ușa și prin urmare nu-î nevoie să mă omor cu munca, mă pot arunca dacă am poftă în brațele reveriilor intime, dar — na'm poftă . . . vî mărturisesc sincer, că nu mai am poftă. Mî-a trecut

de când am citit în suplimentul amintit »reverii in-time« ale lui Jacques . . .

»Pe albastrul cer al iubitei mele națiuni, împodo-bit cu miș de martiri glorioși, ce strălucesc ca și-ai nopții luceferi — sórele luminos al redeșteptării se ivește . . .«

Sermanii martiri! Ce trudă va fi pentru ei să spîndură colo sus pe albastrul cer al iubitei nóstre națiuni și se străluciasca ca luceferii nopții . . . mî mir numai că nu li-e sete când mereu îi arde sórele redeșteptării . . .

Dar la urma urmelor ce-mî pasă mie ce și cum scriu alții? . . . Nicî că mă mai gîndesc la frazele lor, cum póte nici ei nu se vor fi gîndit, când le-au scris . . . Sau să mă necăjesc? La ce?! Am o fire veselă . . . rîd de cea ce e de rîs, dar rîd pe ascuns ca să nu mă audă autorul . . .

Era să scriu ceva — cum am amintit-o deja — despre raportul »Tribunii Poporului« referitor la con-certul tinerimii române din Oradea-Mare, dar m'am rîsgîndit . . . Voia bună ce mî-a procurat acel raport am să mî-o păstrez pentru alte dăți . . . Raportul acesta o să fie »piesa mea de rezistență«. În cîsurile mele de gînduri triste am să'l iaú la mîna și când aducîndu-mî aminte de »privighetóarele națiuni ro-mânești« o să fiú țarași vesel și în voie bună, am să caut »Revista ilustrată« și prefăcînd-o în somn o să visez dulce, dulce . . . ca un zimbet de fetiță . . .

Dar acum n'am lipsă de acest raport . . . acum și așa's în voie bună . . . Am voie bună, căci asară am tras la »Arbore« un chîef, dar știți chîef-chîef!

V'ași descrie o leacă acest chîef, dar nu mî-e per-mis. Chîeful nu se ține de literatura română, ci de politica națională . . . Eú n'am audît încá vorbindu-se despre chîefuri literare, dar în schimb atît de des despre chîefuri naționale!

Chîef național! Câte momente mărețe mai deșteap-tă în mine acest nume! . . . Cum cîntam cu toți »Deșteaptă-te române«, cu foc și mîndrie — și o leacă răgușiți, căci eram deja la al 8-lea pîhar — cu însufle-țire și simț — și o leacă fals! Cum să mai poți ni-meri tonul, când abia nimerești gura, când ridici pî-harul să-l golești -- cu țarie și bărbăție — și o leacă rîzimîndu-ne de mese . . . copleșiți de puterea senti-mentului »național« . . .

Momente mărețe, când o să mai reveniți?

I. I. S.

STĂRI MODERNE.

- Și fiul d-tale are dară de gînd să se însóre?
- Da, dacă-î va reuși examenul de stat.
- Și ce ți-ce fata d-tale la pețitorii ei?
- Ea are de gînd să se mărite, dacă nu-î va reuși examenul de stat.

Din tainele matematicii.

I.

Profesorul (care la îmbumbarea vestei a sărit peste o butonieră): — Uite numai, croitorul a cusut cu un nasture prea mult!

II.

O să înlătur diferența dintre butoniere și nasturi tăiând nasturele de prisos.

III.

(Se îmbumbă bine) — Acum iarăși am cu o *butonieră* prea mult! Câte taine mai ascunde încă *matematica*.

ÎNTREBARE ȘI DOVADĂ.

— Poveste arabă. —

Un derviș bătrân ședea odată înaintea colibei lângă grópa sa deja săpată și citia coranul, când un tiner, îmbrăcat după moda cea mai nouă, se apropia de el și-l rugă să-i răspundă la trei întrebări.

— Mai întâi, — începù tinerul, — cum poți învăța că este Dumnezeu, când nici eu, nici tu și nici alții nu l'aș vădut? A doua oră: De ce dojenești ómenii pentru păcatele lor? Dacă Dumnezeu l'a făcut pe om el trebuie să facă, cea ce Dumnezeu vrea! În urmă spune-mi: Cum pot diavoli suferi în focul de veci, când coranul spune, că și ei au trup de foc? Póte focul să strice focului?

Dervișul — fără a răspunde — urmă înaintea cu citirea coranului.

Dar tinerul din nou și nou îl agrăia și cerea mereu să-i răspundă.

Dervișul în sfârșit apucà o bucată de pământ și-l lovi pe tinerul în cap și încă cu atâta tărie, încât acesta cădù la pământ.

Sculându-se grăbi numai decât la cadì.

*

— Recunoști, că l'ai lovit pe acest tiner cu o bucată de pământ? — întrebà judecătorul de derviș.

— Recunosc, — răspunsè dervișul zimbìnd, — dar lovitura a fost răspunsul meu la întrebările lui! — și adresându-se apoi tinerului, care-l privia cu mirare, continuà: — Mai întâi, spune-mi, cum te póte dura capul în urma loviturii mele? Cadi veđi tu ceva din

durerea lui? Eú nu pot vedea nimic și ce nu vèd, nu cred. A dóua oră, cum mă poți trage la răspundere pentru fapta asta, când trebuie să fac cea ce Dumnezeu vrea? Și'n urmă: Cum te poți plânge că lovitura mea ți-a pricinuit durere? N'am aruncat decât cu o bucată de pământ și póte pământul să strice pământului?

Tinerul se depàrtà umilit și rușinat.

Un vis.

Ucenicul: — D-le maistor, ađi nópte am visat ceva frumos: și eú și d-ta stam până la grumađ în câte o bute. În butea mea era rășină, în a d-tale miere!

Maistorul: — Ásta ți-a fost norocul. De-ai fi visat că am stat în butea cu rășină o pățiai!

Ucenicul: — Stai numai, încă n'am sfârșit. După aceea am eșit amèndoi din buți și unul s'a pus să-l lingă pe celalalt!

DORINȚA NAIVĂ.

Micul Todică are să scrie o scrisóre mătúșei sale Anastasia, o fată bătrână... El se pune la scris și-și scrie scrisórea cu multă băgare de seamă, arètând-o apoi plin de mândrie tatălui seú. Sfârșitul suna în modul următor: »La noi de altmînteni nu-í nimic nou numai cănele nostru a fãtat șapte cățeluși. Poftindu-ți și d-tale aceeași rêmân nepotul d-tale iubitor Todică.»

Scala frumsetii.

- Ce ființă admirabilă! O cunoști?
 — Da.
 — Și are ceva?
 — Nimic.
 — Da, cum am spus o fată — *drăguță!*

Tăcerea-i de aur, vorba-i de-argint.

Micul Mitrache are dureri mari de dinți.
 Mama sa î-l duce la un dantist, ca să-î scotă
 dintele cu pricină...

În decursul tragerei dintelui micul Mitrache începe a striga în ruptul capului și nu se liniștește până nu capătă dela mamă sa o bucată de șocoladă.

După câtă-va vreme și sorióra sa Leniți e nevoită să meargă la dantist. Mitrache îi dă sfatul să strige și ea cât va putea. La întorcere observă plin de invidie, că sorióra sa a căpătat două bucați de șocoladă.

— Cum trebuie să fi strigat! — îi dăce Mitrache.

— O, n'am strigat de loc, — îi răspunde Leniți — și chiar pentru acea am căpătat două bucați.

T r a d a t.

Stăpânul: — Dovada, ca ai îmblat la vinarsul din scrin e dată: eu am fost pus în scrin o muscă...

Servitorul: (îute): — Musca trebuie să fie în lăuntru!... Eu am pus-o de două ori înapo!

REPLICĂ BUNĂ.

Domnul: — Spune-mi numai dómna, i-ți poți esplica pentru ce's bărbații de obicei mai înalți decât femeile?

Dómna: — Lucru fórte simplu: fiind-că și bursele cresc mai mari decât florile.

Domnul (ironic): — Mulțumită pentru complimentul trumos! Véd însă, că și între flori poți afla câte una — *veninosă*.

Din redacția »Veseliéi.«

D-l Florea: — Ce ai pățit d-le redactor? Ești palid ca mórtea!

D-l redactor: — Am avut un vis înfiorător! Am visat că cineva ne-a furat *fórfecile* și că prin urmare n'am putut scóte fóia!

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie, femeí și altele. —

— Femeile, dacă scapă din o primejdie mare, se duc în biserică, bărbații în — *crișmă*.

*

— Bărbații cred, că's pe lume ca să fie fericiți, femeile — ca să facă fericiți.

*

— Căsătoria de multe ori e morméntul iubirii, femeia — crucea pe acest mormént.

*

— Roșirea la multe femeí e biletul de *vizită*, la multe biletul de *adio* — al nevinovăției.

*

Bárbatul, care iubește, i-și caută un prietin ca să-î pótă spune cât de mult iubește, femeia o prietină, ca să-î pótă spune cât de mult e iubită.

*

— Viața o jertfești prietinieí, prietinia — amorului, amorul — mândrieí, mândria — vanității, iar vanitatea omul o jertfește numai — *fómei*.

*

— Iubirea adevărată e internațională — nu cunoște hotare!

*

— Prin gaura ușii adese veđi mai mult decât prin ușa deschisă.

*

— Mai 'nainte când te căsătoriai aveaí *cauză* s'o faci, ađi ai — *scuze*.

Batrachomyomachia*

saŭ

Broscoşoreciada.

Din raŭl ce'n cunună Olympul muză blândă
Coboră, varsă-ŭi darul în inima'-mi plăpândă
Şi fă să cânt o luptă, ce-a curs îngrozitoare
Din dimineaţă jună până'n apus de sora!
Era în zori de diuă şi radele aurite
Vibraŭ molesitoare pe umbre amorŭite.
Un şorecel, din ghiara pisiceŭ urgisite
Scăpat, sorbea în tihnă din undele-amorŭite
A laculŭi din vale, — isvor rēcoritor —
Şi blana-ŭi de mătasa şi-o neteŭia uşor,
Când iată că din apă s'apropie de maluri
Broscoŭl rege mare pe-a apelor largi plăŭiri
Şi'ntins pe brânci a lene, cu ochi holbaŭi îi dice:
— »Streine! Cin' eşti? Ce vreaŭ? şi ce cauŭi aice?
Eŭ sunt *Umflete* rege vestit de bun şi tare
Stăpânul peste ape ce-apun departe'n zare.
Cum ved şi tu eşti tare, frumos, voinic la stat,
Rēspunde-mi nu eşti şi tu vr'un mândru împērat?
De-mi eşti amic, în casă-mi vei fi bine-venit,
Cu' daruri aurite bogat vei fi cinstit!
Iar »*Sfărāmaş* — căci astfel micuŭl se chēma —
Îi dişē: »Ce me'ntrebŭi tu de mândră viŭa mea?
Eŭ s' cunoscut de ōmeni, de deŭi, de'ntreaga lume,
Chiar miile de paseri sub cer i-mi ştiŭ de nume.
Din mama »*Fānōsa*« — cu nume — sunt născut
Şi tatăl »*Rōdepāne*« de rege m'a crescut.
În colŭul de cămară de ori ce reŭ scutit
Cu nucŭi, smochine, şuncă şi clisă m'a nutrit.
De ce-mi dici că ŭi-s prietin, când mare osebire
E'n traŭl vieŭii nōstre, şi'n modul de nutrire?
În apă-ŭi a ta hrană sub pietrele din lac
Iar eŭ a ōmenilor măncare o atac.
Nu-mi pōte fi ascunsă nici pānea cea gustōsă,
Plācintele călduŭe, nici brānza cea mustōsă...
Nici şunca ne'ncepută! Nimic n'are scăpare!
Eŭ nu mē tem de om, ori cât e el de mare.
Dar doi duşmani am şi eŭ p'acest întins pāmēnt
E şoimul şi pisica ce pusu-şŭ-au de gând
Lumina vieŭii nōstre s'o stāngă de pe lume.
Mē tem apoi de curse cu urgisite nume!
Pisica 'mi este însă duşmanul cel mai mare,
Într'una mē pāndeşte, ca să m'apuce'n ghiare.
Eŭ nu trăiesc cu frunze, ridichi saŭ rădăcină
E-a vōstră astă hrană în fund de apă lină.«
— »Tu-ŭi laudŭi a ta măncare« — i-a diş *Umflete*'ndată,
»Nu ştiŭ c'avem aice şi noi hrană bogată?
Ne-a dat bētrānul Joe din cerul înălŭat
Mult bine şi în apă şi'n malul āst uscat
O viŭă'n dōue feluri şi-un duplu mod de traŭl
De vreaŭ să vedŭi ce bine-ŭi în apa nōstră, haŭ!
Te urcă pe-al meŭ spate şi ŭine-te de mine
Te-oŭ duce la palatu-mi sub undele senine.«
Şi şorecelul iute-ŭi sari voŭos în spate
Grumaŭu-ŭi i-l cuprinsē cu braŭe delicate
Şi îi plăcea cum brōsca cu dēnsul înnota
Cum undele de apă uşor le despica.
Dar se trezi d'odată de mal îndrēpāt
În juru-ŭi numai apă, un lan şi lung şi lat,
Şi unde cristaline mereŭ il atingeau
Şi blana-ŭi de mătasa mereŭ ele-o udaŭ.

* *Epopee comică. Parodia Iliadei, atribuită lui Homer. Traducere din greceşte.*

Şi spaima i-l cuprinsē, amarnic se căa
Şiroŭ de-amare lacrimi din ochi-ŭi se scurgea,
Vedēnd mereŭ al morŭii suris rānjit în ape
Şi se ruga ferbinte la Iupiter să-l scape.
Un val mai nebunatic în cōste i-l lovi...
El începŭ să ŭipe... puterea-l părăsi.
— »O Iupiter, o Ares, al vostru dar divin
Vērsaŭi-l peste mine, scăpaŭi-mē de chin!
D-odată 'n cale-o hydră grozavă le eşi!
Cum o zări *Umflete* la fund o şi tuli.
În ōrbă desperare *Sfārmaş* se sbucŭuma,
Se cufunda în apă şi iar se ridica,
Dar haina-ŭi de mătasa mereŭ se'ngreună...
Murind apoi în valuri el jalnic mai strigă:
— »Umflete, o Umflete, să ştiŭ, nu mult va fi
Ascunsă a ta faptă! Curēnd va aŭdi
Împēraŭia-mi tōtă că tu m'ai înşelat
C'a ta nemernicie viŭa m'a luat.
Un Ares sus veghiază şi-a şōrecilor ōste
În grabă se va strēnge. A ŭării tale cōste
În clipă rēmane-vor pustii şi-al teŭ popor
Peri-va'n al seŭ sānge în mod îngrozitor...
Blāstēm, blāstēm pe tine!« — O dişē şi peri
Sub unda nemilōsă, ce glasul i-amuŭi.
La ŭermuri *Lingebliide* amar se vāeta
Vedēnd că p'al seŭ rege el nu-l pōte scăpa.
Dar glasul lui de mōrte i-l înŭelesc'ndat'
Şi'n grabă duse vestea la falnicul palat
De fapta lui *Umflete*, de tot ce s'a'ntēplat.
Şi jale mare'n curte lāŭitu-s'a ca vēntul...
Iar tatăl *Rōdepāne* trimise soli de-a-rēndul
S'adune 'ntreg poporul l'al ŭeriŭ mare sŭat
Ca să rēsbune 'n grabă pe fiul de'mpērat.
În zori de di poporul în curte s'adunat,
Iar *Rōdepāne* 'n doliu şi jale îmbrăcat
Cu voce trēmurāndă mulŭimii i-a vorbit:
— »Iubiŭilor, ursita şi-acuma m'a lovit!
Treŭi fiŭi voinici avut'am! Pe unul l'a răpit
Pisica urgisită, al doilea s'a sŭrŭit
Sub scāndura de ōmeni anume pregătita
Să stēngă viŭa nōstră atât de chinuită.
P'al treilea, vai de mine, cel mai iubit odor
L'a nimicit broscōul în valu'nşelātor.
Ah! Inima-mi rānită poŭteşte rēsbunare!
Să stēngem tot ce-i brōscă în astă lume mare.
Deci sus! al vostru frate vē cere ajutor:
Să pedepsim cu mōrte al brōştelor popor.«
— »Venim, venim!« — rēspunsē poporu'nsufleŭit —
»Să pīarā tot ce'n lume din brōsc'a rēsarit!«
Şi-au început ei arme să-ŭi facă sclipitōre:
Din bob crepat în dōue lungi sābiŭi sunātōre,
Şi platoşe din pīlea pisiceŭ decedate,
Din frunŭe late scuturi cu paŭe ferecate,
Din ace lungi suliŭe! Iar cojile de linte
Le-au prefăcut în coŭfuri plecate spre'nainte.
Când broştele-aŭdiŭe, că şōrecii se gată
Cu ōste multă, tare şi bine înarmată,
Să şteargă tot din lume ce brōscă se numeşte,
Se hotāri *Umflete* să dea în ŭară veste
Pe mal să se adune al brōştelor popor
Căci e pericol mare şi-i lipsă de-un sobor.
Eşit-au brōşte multe din lacuri nevēŭute
Venit-au din mocirle broscōi mai multe sute
La marele sobor. Pe când se aduna
Poporu'n cāmpul unde soborul se ŭinea
Un sol veni în grabă cu băŭ udat cu sānge
Şi mānios le dişē: — »Întreaga ŭară plānge
P'al şōrecilor rege ucis d'al voş stăpān.

Umflete 'n valul rece l'a'mpîns cu braț păgân.
Eu sunt trimis de șorecî să vë declar rësboi,
Decidă crunta armă ađi între noi și voi.« —
Când bróștele cuprinse de spaimă și de frică
Să strige începurë, *Umflete* se ridică
— »Să nu vë temeți« — strigă — »Iubiților mei frați!
Minciuni vë spune solul, nu-ı demn să-l ascultați.
Eü cred, că șorecelul în valuri a intrat
Cređend că se pricepe și el la înnotat!
Și-acuma spun că eü sunt al lui omoritor
Și vreaü să nimiciască prea blândul nost popor!
Ei vëd c'avem putere mai mare decât ei
Și vreaü s'arete lumii că's neam de semidei.
Lăsați numai să vie și noi i vom primi
Pe locul unde malul mai prețipiș va fi,
Și când vor da năvală, tăcuți vom aștepta
I-om prinde iute 'n brațe și 'n lac ne-om arunca:
Peri-vor toți în valuri: mormântul nesăpat!
Iar bróștele voioșe primirë noul stat.

(Va urma)

Sebastian Stanca.

Favorul.

Regele a cercetat spitalul. La depărtarea dispune
că din incidentul acesta să se deo bolnavilor o mănecare
mai bună ca de obicei.

Un bolnav, căruia medicul i-a prescris dietă
strictă, se plânge căel n'o să aibă nici un folos din această
dispoziție.

— Liniștește-te numai, — îi dize îngrijitorul —
în loc de 12 lipitori câte căpetai până acum — ađi
vei căpeta 18.

CĂLĂTORIE DE PLĂCERE.

Vântul bate stropii de plóie în fereasta
cupeului, trenul a plecat cu o întârziare de
dóue cíasuri, mama se ceartă cu băieții, iar ta-
tăl — perđendu-și răbdarea — vrea să facă
pace dând băiatului seü mai mare o palmă.

Acesta se ascunde plângend lângă un pasa-
ger care călătoria în acelaș cupeu.

— Nu mai plânge, — îi dize acesta liniș-
tindu-l, — tata n'a făcut-o cu gând reü. Unde
mergeți de altminteri?

— Facem o călătorie de plăcere! — rës-
punsë băiatul între lacrimi.

Liniștire

Sócra silită să-și lese fata singură cu mirele ei, îi
dize micuțului Nițu să rămână și el acolo șoptindu-ı să
numere sărutările ce o să le schimbe.

— Hm! asta merge bine! dize miresei sale mi-
rele, care încă auđise vorbele sócrei.

— Nu-ı nimic! — îi rëspuse mireasa, -- Nițu
numai până la 10 șjie numëra!

A FURISĂNIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.

Locuința tho să fie *Salon-zimmer* aloi Herr von
Iohann *Flocea-leben*, poch-trocker in Alt-Arad, iar hai-
nele tho cel mai bun să fie *Salon-anzug* aloi *Mămăli-
gaș-leben*, redachter la »Supărarea«!

— Se capeta thu cadou ce aștepta pi Iohann
Flocea-leben din partea tribunaloloi din Hermannstadt!

— Se calatorește thu la Arad și se fi in cuartir
la Herr poch-trocker *Flocea-leben* și in cost la Herr
redachter *Mămăligaș-leben*!

— Se aibă la thine atâte perı în cap ca Herr
redachter *Mămăligaș-leben* abonentele!

— Să aibă la thine doel și secundanți se fie la
thine Herr redachter *Mămăligaș-leben* și Herr poch-
trocker *Florea-leben*!

— Să predice la cele mai scump defunct al tho
protopopele Aexandru Dobrescu-leben din Sas-Sebeș!

Neprecugetat.

Căpitanul (cătră cadet): Recruții acestia de aici
să-ı dai căprarului celui mai strict. Ómenii acestia sunt
mincinoși, leneși și proști. Cunosc soiul lor, și eü's din
acel ținut.

CUI SĂ-ı CREADĂ?

Nevasta: — O dragă bărbățele, iarășı vii așa de
târđiü acasă?

Bărbatul: — Nu-'s încă decât 10 cíasuri!

Nevasta: — Uite-te numai la cíasornic! E la 3.

Bărbatul: — Ei, dar vei crede dórá mai mult
bărbatului teü decât cíasornicului?

POEZIE ȘI PROZĂ.

Blând clopotul de sară
Resună printre văi
Și liniște s'așează
Pe vîrfuri, peste căi.

În camera-i sêracă
Poetul gânditor
Răpit de vraja-i scrie
Un cântec plin de dor.

Îar crîsnicul la clopot
Oftează tot mereu:
— Hm! clopotul acesta
E-al dracului de greu!

Visurile mințesc.

Stoescu, un moșneag de 70 de ani, luasă de soție o fată tineră de 18 ani . . .

La început se simția destul de fericit cu ea, dar la o vreme i se părù ca soția sa împlă pe căi, pe cari n'ar trebui să îmble . . .

Într'o sară întorcîndu-se mai târziu acasă, î-și găsi soția deja durmind. Nevoind s'o treziască, împlă numai pe vîrfurile degetelor . . .

Deodată numai auzi, cum soția sa începe a vorbi în vis . . .

Pomenia mereu de Alesandru.

Dimineața, la dejun, d-l Stoescu se adresează indignat soției sale.

— Așadară ai și tu deja amant?!
— Eă? — i-l întrebă dîmna surprinsă.

— Da! Te-am auzit cum i-l pomeniai ađi nîpte în vis. I-ai đis și numele: Alesandru.

— Veđi, bărbățele cum mințesc visurile, — îi respunse ea nevinovată — *nici nu se numește Alesandru!*

ÎN ÎNDOIALĂ.

Ôspele (în restaurant): — Chelner, dacă beutura ce mi-ai adus e *cafea*, adă-mi un *ciai*, iar dacă e *ciai* adă-mi o *cafea*.

GALANT.

Un tiner călătorește într'un cupeu cu o damă foarte frumoasă. De-odată se oprește trenul . . . Dama caută prin fereastă și află ca s'a întîmplat o mică nenorocire de tren.

— Vom fi dară siliți să stăm aici în cupeu mai multe cîsurî! — îi đice ea tinerului.

— Așadară o mica *nenorocire de tren*, — îi respunde tinerul galant.

DACĂ ARE NOROC . . .

Agentul: — Nu-ți pot îndeajuns recomanda să-ți asiguri viața! Gîndește-te numai la familia d-tale!

Comerciantul: — Eî lasă-mă în pace cu asigurarea d-tale! Știu eă dela prietini cum merg trebile. Plătești 10, 20, 30 de ani premii și — —

Agentul: — Dar uîți una: dacă ai noroc poți muri îndată după plătirea primei rate!

I.

Unui virtuos.

Orfeu prin lira sa făcu
 Și munții să grăiască
 Orfeu modern — tu ai făcut
 Femei să nu vorbască.

II.

Unui poet.

E ușor a scrie versuri
 Dragă Filidor,
 Mult mai greu e însă astăzi
 S'afli cititor.

III.

Unui mare naționalist.

Ai promis, că pentru neamu-ți
 Face-vei ori ce jertfiră,
 Și în loc să-ți ții cuvântul
 Faci mai mult: tu ții vorbiră!

F A T A L.

Servitorea: — Papagalul ărași a ținut o mulțime de cuvinte!

Stăpâna (cătră dómna A. care-i face chiar vizita):
 Da, papagalul meu e foarte isteț. Își înseamnă toate cuvintele, ce mi le ținut bărbatul! (cătră servitóre) Ce-a ținut numai acum?

Servitorea: — Ține-ți fleura, hîrcă bătrână!

NEPRECUGETATĂ.

Stăpâna: — Dar bine, Mario, acum mi-ai spart vasul ăsta scump de porcelan!

Servitorea: — Ei, dar de altminteri era deja crepat!

Stăpâna: — Nu-i drept!

Servitorea: — Ba da! L'am fost scăpat deja odată din mână săptămâna trecută.

M i n c i u n i .

Se plimba prin bercul orașului.

Gânditor se străcura printre copaci mari — când deodată îi eși în cale o ceată de fetițe.

Erau fetițe între 16 și 17 ani, cari rîdînd trecu pe dinaintea lui aruncîndu-i pe ascuns câte o privire cochetă.

Chiar când dispărure printre copaci le veni în urmă o altă fetiță drăguță, cu ochi mari și tașnici.

Ne mai zărind sotele sale fetița cercă cu ochii împrejur și dănd de el cu ochii plecați spre pământ îl întrebă sfiosă de n'a vădit sotele ei.

El i s'a oferit să-i arete drumul.

*

Și ambiî trecu prin bercul verde... mergeau pre potecile de printre copaci... mergeau în stînga, mergeau în dreapta și tot nu dedeau de celealalte fetițe...

Și el începă a-i povesti despre primăvară, despre iubire și fericire și ea-l asculta cu plăcere și privia spre el cu ochii ei mari...

Și el o luă de mână și plecîndu-se spre ea îi dișe încet: —

— O, iartă că te-am dus în rătăcire... știam bine pe unde s'au dus celealalte!

Și ea-și plecă ochii spre pământ, obrajiî ei să făcură roșii...

— Și eu!

Recepte diaristice.

— În contra a tot felul de bóle. —

În contra *insomniei* se póte folosi cu succes — »*Revista ilustrată*«.

În contra *veseliei* — »*Veselia*«.

În contra cititului *șilnic* — »*Unirea*« și »*Telegraful*« sau alte foi *septemânale*.

În contra *iubirii de poezii* — »*Familia*«.

Tacsare.

Herrșel: — Nü, Isidor, ce dișe la thine, chit plătește io?

Isidor: — O mie di florin!

Herrșel: — Wie haisst? O mie? Atăta plătește inel, ce este la mine în deget.

Isidor: — Io calculat și inel!

T R A D A T.

Nevasta: — Așa ții tu credința conjugală? De ce ai sărutat bucătăreasa nouă?

Bărbatul: — Fiind-că, fiind-că cea vechie s'a dus.

MALIȚIOȘĂ.

Domnul: (care după vreme mai îndelungată se întorce în orașul său natal): — Trebuie să mărturisesc că de când m'am dus de aici orașul s'a ridicat și cetățenii sunt mai culți.

Domna: — O da, decând te-ai dus *d-ta* ómenii neculți s'au mai împuținat.

UN RĂMĂȘAG.

A. și B. șed în cafenea la aceeași masă. B. bea șampanie, — A un piccolo.

— Mă cređi — se adresează A. lui B. — că eu beaŭ din sticla cea de șampanie *toțmai* un păhar?

— Nu se póte să poți bea nici mai mult și nici mai puțin decât un păhar.

— Ba o să beaŭ!

Și să rămășesc într'o corónă.

A. ridică sticla de șampanie la gură și — o *golește*.

Apoi scóte 1 corónă și-o pune pe masă înaintea lui B.

— Ai câștigat rămășagul!

S e n t i n ț e.

— Numai acela a ajuns maturitatea vieții care a învățat a ríde de cea, de ce odată plângea.

*

— Fidelitatea e memoria iubirii.

D o r i n ț a.

Tatăl: — Ce-ți dorești de puțul tîrgului, dragă Aurică?

Aurică: — O turtă mare.

Tatăl: — Și încă ce?

Aurică: — Încă o turtă mare.

Tatăl: — Dar afară de turtă? În micul teu stomac nu pot încăpea atâtea turte.

Aurică: — Încă un stomac!

VALUTĂ NOUĂ ÎN VIAȚA CONJUGALĂ.

Cu începerea dela 1 Ianuarie n. s'a schimbat valuta noastră: nu mai socotim în fiorini ci în coróne... Un fiorin face două coróne, va să ȃică în locul *unei* piese mai mari, avem două piese mai *mică*.

Mai mulți domni căsătoriți au format acum o societate cu scop ca să ezopereze introducerea valutei nouă și în viața conjugală — și anume schimbând spre pildă o soție de 40 de ani în contra alor două de câte 20 de ani.

Insinuările de membrii sunt a se adresa subsemnatului secretar.

Lumpaciuss Vagabundescu m. p.

Partea seriósă.

În urma celor apărute în n-rul 7 al »Veseliiei« șef-red. nostru a cerut dela red. »Veseliiei« satisfacție cavaleriească, care i-a denegat-o în o scrisóre de care va fi vorbă mai jos. În această scrisóre d-l Măglașiu se provócă la o afacere neaplanată, ce ar avea d-l șef-redactor și se provócă la o declarație publicată în Noemvrie 1898 în »Tribuna«. Ținem să aducem aminte cititorilor nostri, că afacerea respectivă s'a applanat pe cale cavaleriească prin arme la 4 Decemvrie 1898 (veđi »Vulturul« n-rul 2, 1899) — precum și aceea că în urma acelei afaceri cavaleriești atât șef-red. nostru cât și d-l Lucian Bolcaș au fost osinđiți de cătră tribunal pentru duel.

Red. »Vulturului«

Stimate amice!

Din încredințarea Ta ne-am prezentat azi la 10 oare a. m. la dl Emanuil Măglașiu cerendu-i satisfacție pentru atacul îndreptat contra onoarei și reputațiunei Tale în n-rul ultim al »Veseliiei«.

Dl Emanuil Măglașiu a promis a-și numi secundanții; ca loc și timp de întâlnire s'a staverit în conțelegere cafeneaua otelui »Central« și oara 12 de amiazi.

Presentându-ne noi în regulă la timp în locul anumit a trebuit să constatăm după o așteptare de 1/2 oară, că din partea dlu Em. Măglașiu nu s'a prezentat nime — drept ce luând act despre aceasta, ne-am depărtat. La eșire pe stradă ni s'a apropiat un hamal, care ni-a adus din partea d-lu Em. Măglașiu epistola alăturată, care dovedește pe deplin că D. Sa n'a numit mandanți.

Aducându-Ți aceste la cunoștință, dechiarăm din partea noastră afacerea pentru Tine de încheiată pe cale cavaleriească.

Arad, în 15 Martie n. 1900.

Ai tei prietini:

Baron S. Chappon m. p.

Dr. Ioan Suciu m. p.

Declarație.

D-nul Ioan Florea, tipograf în Arad, pe care de altmintrelea nici că am onórea de a-l cunoște în persónă, a binevoit a mă insulta

într'un mod cât se pôte de neomenesc prin »Declarațiunea« publicată în nr. 42 al »Tribunei«, afirmând între altele, că eă aș fi »de mult compromitat moralicește«. Și pentru-ce această insultă nebasată? . . . Simplamente pentru o glumă inocentă publicată în legătură cu numele d-sale în nrul 5 al »Vulturului«, o glumă scrisă de un domn de vază din Arad, va să zică al căreia autor nu sunt eă, publicată într'o rubrică a »Vulturului«, pentru care nu sunt eu responsabil.

În fața unei ofense atât de nedrepte și fără de nici o basă ar trebui să mă răfuesc cu numitul domn pe cale cavaleriească, dacă poziția socială a d-sale l-ar îndreptăți să poată da, ori cere satisfacție cavaleriească, așa însă mă ved nevoit a considera această insultă de un simplu desastru elementar, recurând la singurul remediu de sanare, la tribunalul reg. din Sibiiu.

Ađi am intentat procesul.

Oradea-mare, la 9 Martie 1900.

Iustin Ardelean.

De petrecere.

REBUS.

a 4' 10 $\frac{\text{lere}}{3}$ uęu.

Pătrat aritmetic.

7	14	21
28	35	42
49	56	63

Numerii aceștia trebuie orînduiți încât adaugate vertical și orizontal (de sus în jos, din stînga în dreapta) să facă 105.

Posta Redacției.

Bp. Cu regret a trebuit să ne convingem mai erî numai când am fost pe la Arad, că pe bietul Mămăli-gaș-bengulaș dela »Supărarea« domnului Flocea nime-nea nu dă nici o ceapă degerată, ba mai mult chiar: cu »cavalerul« redactor nu mai stă nici un om cinstit de vorbă, nici măcar prin telefon. Dă-î pace dară bietului, căci și așa e destul de amărît; iar ce privește »tipografia« d-nului Florea, apoi las', nu te atinge de ea, căci numai câteva septemăni va mai fi a anumitului domn, până la aducerea sentinței din partea tribuna-lului regesc din Sibiiu . . . Și atunci vai de veselie »Supărarei.« Salutare!

Răspuns.

Noua fôie umoristică dela Arad »Veselia« în n-rul 7 publică în Posta »Veseliiei« următoarele șiruri:

P. R. Academicianul Vulcan dór nu vei aștepta să stea de vorbă cu »Vulturul« ?!

Caricatura primă din numărul ultim al »Vul-turului« semnată de neamțul C. Hall e din o fôie germană luată! Pe pagina 2 nu e clișeu străin fiind-că nu-î deloc, pe a 3-a e unul folosit deja. Pe pag. 4. caricatura »Căsătoriile moderne« întii a vęđut tiparul în Germania, al doilea clișeu »După culise« las' că e pornograf, dar e străin. Pe pag. 7. »caricatura« »Dela concertul român« e iarăși streină. Și redactorul unei astfel de fôii mai are curagiul de a da alarmă pentru paiul din ochiul altuia, când în al lui e bârna întregă? Iosif Sceopul Oradea-Mare. Primit. Î-mi pare bine că nu te identifici. Așa mi-aș spus și amicii și aș avut drept.»

Că ore P. R. așteaptă sau nu, ca academicianul Vulcan să stee cu noi de vorbă, puțin î-mi pasă, — la tot cazul însă sunt convins, că »Familia« n'a ajuns încă să aibă lipsă de sprijinul »Veseliiei«, care de altminteri e numai un sprijin fatal — încă un astfel de sprijin sau sprijinitor și nu mai staă bun de »Fa-milia«. Las că tot ce-am scris la adresa d-lui Vulcan se referia numai la activitatea sa literară și prin urmare eram îndreptătit (dar nechîemat vor ęice unii! Mai știi?) să-mi fac observările la scrierile D. Sale, dar nici nu-mi pot închipui ce-ar fi putut răspunde, când observările acele n'aș avut alt scop decăt să îndemne pe alții să se ocupe de scrierile sale, să provoc o cri-tică seriósă . . .

O mărturisire cam nemodestă dar — sinceră.

Mai cîudat î-mi pare pasajul în contra »caricatu-rilor« fôii nóstre . . . De ani de ęile ne silim să ridicăm încetul cu încetul nivelul artistic al fôii și când iață că am ajuns să reproducem deseme în adevăr artistice — uite numai »Veselia« ne re-reproșează, că luăm deseme din fôii străine. Mă mir mult, că n'a fost în stare să observe deosebirea mare dintre desemele nóstre și ale ei. Noi reproducem numai deseme, cari sunt necunoscute publicului nostru spesând pentru pro-curarea lor — număr de număr — decî de fl. Așa numai »caricatură« (?) de pe fața a 7-a (în redacția »Ves.« pare a domni o mare confuzie în privința noțiunilor »caricatura« »ilustrație« și »tabloă«) — ne-a costat 13 fl. Noi le primim din Berlin dela o revistă care de loc nu-î cunoscută pe la noi, dovadă eclatantă e chiar »Veselia« — ęice că e din o fôie străină . . . o spune numai așa pe dibuite. De unde se aprovizionea-ază acum »Veselia« cu clișeurî? Rênd pe rênd repro-duce clișeurile din »Gura Satului« va se ęică din o fôie româna cunoscută. Pe lângă acea clișeurile mai sunt și vechi și lipsite de ori ce actualitate. Avut-am acum ore dreptul să dăm alarmă pentru »paiul« (hm!) din ochii veseliei?

Despre clișeu nostru »după culise« (p. 8.) scrie că e pornograf. Eî bine, dacă acest clișeu e pornograf atunci nu știu cum să numesc clișeu »Veseliiei«, care servește de ilustrație în rubrica de »Gândiri de fată mare«! — Citiasca cineva numai numărul 7 și va vedea acolo în rubrica amintită următórea observare: »Dacă vom amesteca falșitate, mândrie, voluptate, poftă de petreceri, dor de cucerire și invidie — vom avea o femeie asemenea mie« — Dacă acest clișeu — scos de altminteri din fôia »Mátyás Diák« care o poți citi în ori ce cafenea — dacă această observare nu e pornografie — atunci »Veselia« e întia fôia umoristică din lume.

»Veselia« în urmă î-mi mulțumește că nu mă identific și-mi scrie că așa ospuneași prietiniî . . . Sęptemăna trecută anume promisem din partea d-lui Măglaș o scrisóre, la care eă î-am răspuns pe o corespondență — nu mai știu cu ce cuvinte — fără însă de a-l fi îndreptătit

să-mi publice corespondența, dar chiar dacă l'ași fi îndreptățit — n'ar fi putut publica cea ce a publicat.

Eū nu i-am scris alta decât că *personal* n'avem nimic de răuit, cea ce am scris — am scris în contra foii, — i-am scris corespondența mai ales că ne cunoșteam încă de la școlă. De altminteri dacă d-l Măglaș ar înțelege din corespondență mai mult decât am spus — consider corespondența de nescrisă.

Și-acum încă numai câte-va cuvinte.

»Veselia« a scris despre d-l prim-red. că nu s'ar fi purtat cinstit cu colaboratorii sei Don Ramiro și d-l Dessean! Lucrul ce-î drept nu mă privește decât indirect, dar totuși voi să reflectez câte-va cuvinte. Pe d-l Dessean nu-l cunosc în persoană, dar cu Don Ramiro am avut prilej să fiu timp mai îndelungat împreună și știu dela d-sa că pentru fôie n'a lucrat în cinste, ci a fost renumerat după puțină. Dar nici d-l Măglaș nu pôte dice că n'a primit nimic pentru colaborarea sa, — cum am primit și eū de repetite ori sume mai mari mai mici, când eram încă colaborator estern. Cuvântul de altminteri i-l aū d-nii Dessean și Don Ramiro.

Că remunerațiile n'aū fost averi — (cel puțin dacă fiecare revistă ar renumera numai pe atâta) — e lucru firesc și vor înțelege-o toți, câți cunosc mai de aproape stările de la diarele nôstre.

I. I. S.

Orăștianul. Regretăm că din cauze tehnice tabloul nici acum nu-l putem încă publica. În numărul procsim însă probabil va apare producând cu atât mai mari surprinderi. — Salutare.

Glumețul. Vreai să știi care e deosebirea între Dumneđeū și mulți ómeni? — Dumneđeū le știe *tóte*, mulți ómeni *tóte* le știū — *mai bine*.

A. Z. (loco) Să mai imble la thine 10 zile în haini di bal ca Herr von Crișan-leben. — Atâția anī să traiască la thine câți zloți remași la Herr von Crișan-leben din stipendiu! — Să chinta thu ca Crișan-leben: »Mândru-i a fi *econom*«. — Marș-leben să bizuie la thine să duce thu lada la garele!

Br. (S.) Regretăm, dar nu se pôte. Veī înțelege ușor din ce motiv. Ne-am aprinde numai paie 'n cap. Salutare.

St. A. Cum poți reda mobilelor poleite politura perdută? Încearcă după receptul nostru: Freci mobilele cu un postav uscat vreme de 1/2 de cīas, apoi tot atâta vreme cu un postav înmoiat sau umeđit cu suc de nucī din anul trecut, ferești mobilele de rađele sórelui și a dóua di le vindī și-ți cumperi în schimb altele poleite!

Arad. Cine-i d-l *Florea*? Domnul Florea e un tiner scriitor »talentat« — până acum necunoscut încă publicului cititor. Cariera de scriitor și-a început-o cu publicarea unei schițe »invențiose« publicate sub titlul »Declarație« în n-rul 42 al »Tribunii«. Tribunalul din Sibii — precum aflăm — în curênd se va întruni ca să desbată asupra remunerației, ce i se cuvine pentru primul seu »debut literar«.

S. St. (S.) Mulțumită pentru cele trimise. Precum veđi se publică, dar în dóue rate. Salutare.

MARE PRĂVĂLIE

de spițerii, delicatose și vinuri:

IOAN KÁDÁR ÎN ORADEA-MARE (Nagyvárad). BODEGĂ ȘI HALĂ DE LAPTE STR. ÁLDÁS. CAFEA PRĂJITĂ!

Đilnic prăjire nouă! Numai soūri gustóse! *Maī eftină și practică decât prăjirea de casă*

CAFEA de Java, mocca și surinam amestecate	1 chil 2 fl. 20 cr.
» de Java, mocca și cuba amestecate	1 chil 2 » — —
» de Java, moca, și cuba amestecate	1 chil 1 » 90 —
» de Java și portorico amestecate	1 chil 1 » 80 —
» de Portorico și Santos amestecate	1 chil 1 » 60 —
» de Marocco măcinată	1 chil 1 » 48 —

Cafea neprăjită dela 1 fl. 10 cr. — 2 fl. 24 cr. un chil.

Đilnic unt próspet!

Póme sudicee.

Telefon propriu.

Recomand mai departe:

Lac de ederă și de spirt din cele mai bune fabrice. — Colori de oleū și Polysulfin pentru spălat
Rugând prețiosul sprijin al M. On public român rămân

Cu deosebită stimă **IOAN KÁDÁR.**

MERSUL TRENURILOR.

Valabil de la 1. octomvrie 1899.

Cluj—Oradea-Mare—Budapesta.					Budapesta—Oradea-Mare—Cluj.						
	Accel.		Person.		Mixt.		Accel.		Person.		Mixt.
Cluj pleacă	11 01	5 28	7 —	6 13	—	Budapesta pleacă	9 15	1 55	5 45	8 30	—
Huedin »	12 20	6 40	8 37	7 54	—	Nagy-Káta »	10 20	3 00	7 54	10 16	—
Ciucea »	12 52	7 09	9 19	8 32	4 40	Szolnok »	11 19	3 56	9 27	11 31	—
Bucea »	—	—	9 33	8 51	5 13	P.-Ladány »	12 55	5 28	11 53	2 —	5 —
Bratca »	—	—	9 50	9 10	5 38	Báránd »	—	—	12 07	2 12	5 17
Vad »	1 34	7 47	10 08	9 30	6 13	Sáp »	—	—	12 24	2 27	5 38
Alesd »	†1 48	†7 59	10 25	9 48	6 42	B.-Ujfalu »	1 33	6 03	12 46	2 47	6 04
Teleagd »	2 01	8 11	10 42	10 07	7 10	M.-Peterd »	—	—	1 —	3 —	6 21
F.-Oșorheiü »	—	—	11 01	10 27	7 38	M.-Keresztes »	—	—	1 14	3 12	6 37
Valența »	2 25	8 32	11 10	10 37	7 51	Bors »	—	—	1 28	3 25	6 56
Oradea-Mare sosește	2 30	8 38	11 17	10 44	8 —	Bihar-Püspöki »	—	—	1 36	3 32	7 08
Oradea-Mare pleacă	2 38	8 43	11 32	11 04	2 22	Oradea-Mare sosește	2 11	6 39	1 48	3 42	7 22
Bihar-Püspöki »	—	8 51	11 42	11 15	2 37	Oradea-Mare pleacă	2 18	6 46	2 06	3 58	1 22
Bors »	—	—	11 50	11 22	2 48	Valența »	2 25	—	2 30	4 05	1 31
M.-Keresztes »	—	—	12 03	11 37	3 20	F.-Oșorheiü »	—	—	2 41	4 16	1 46
M.-Peterd »	—	—	12 15	11 50	3 38	Teleagd »	2 50	7 15	3 03	4 38	2 19
B.-Ujfalu »	3 18	9 22	12 29	12 05	4 16	Alesd »	†3 04	†7 28	3 21	4 56	2 50
Sáp »	—	—	12 47	12 28	4 49	Vad »	3 26	7 50	3 40	5 20	3 32
Báránd »	—	—	1 01	12 42	5 15	Bratca »	—	—	4 06	43	4 08
P.-Ladány »	5 56	10 03	1 34	1 19	5 31	Bucea »	—	—	4 27	6 06	3 36
Szolnok »	5 32	11 44	3 35	2 37	—	Ciucea »	4 16	8 37	5 —	7 11	5 03
Nagy-Káta »	6 34	12 41	4 45	5 —	—	Huedin »	4 52	9 08	5 32	8 16	—
Budapesta sosește	7 50	1 50	6 20	7 10	—	Cluj »	5 55	58	6 39	33	—

Oradea-Mare, — Beiuș, — Vașcou.					Vașcou, — Beiuș, — Oradea-Mare.				
		Person.		Mixt.			Person.		Mixt.
Oradea-Mare pleacă		3	50	2 40	Vașcou pleacă		4	30	2
Felix »		4	32	3 13	Lunca-Băița »		†4	42	†2 43
Cordău »		4	50	3 27	Sudrici »		5	09	3 12
Drăgești »		6	30	4 45	Beiuș »		5	37	3 52
Ceica »		6	50	†5 00	Șoncoiuș »		†5	58	†4 15
Sombașag-Rogoz »		7	46	5 47	B.-Ujlak »		6	10	†4 27
Hollod »		7	58	5 58	Borz »		†6	19	†4 37
Ginta »		8	12	6 11	Șoim »		6	35	4 58
Șoim »		8	38	6 36	Ginta »		6	56	†5 19
Borz »		†8	53	†6 50	Hollod »		7	10	5 34
B.-Ujlak »		9	05	7 01	Sombașag-Rogoz »		7	31	6 03
Șoncoiuș »		†9	18	†7 13	Ceica »		†8	07	6 49
Beiuș »		10	04	7 47	Drăgești »		8	26	7 17
Sudrici »		10	27	8 09	Cordău »		9	27	†8 31
Lunca-Băița »		10	58	†8 21	Felix »		9	40	†8 45
Vașcou sosește		11	12	8 49	Oradea-Mare sosește		10	11	9 19

Oradea-Mare—Arad.					Arad—Oradea-Mare.							
		Person.						Person.				
Oradea-Mare pleacă		10	20	4	7 00	Arad pleacă		5	10	11	—	9 37
Osi »		10	30	4	7 16	Curtici »		5	39	11	49	10 07
Less »		10	48	5	7 52	Ciaba »		6	40	12	54	11 50
Czéfa »		11	03	5	8 29	Giula »		7	27	3	05	5 26
Szalonta »		11	26	†5	8 46	Sarkad »		7	47	3	27	5 56
Kötegyán »		11	46	6	9 15	Kötegyán »		†7	56	3	39	6 10
Sarkad »		11	57	6	9 37	Salonta »		8	28	4	10	6 17
Giula »		12	21	7	10 01	Cefa »		8	42	4	34	7 19
Ciaba »		2	23	7	4 32	Less »		9	04	5	—	7 7
Curtici »		3	28	8	5 38	Ósi »		9	21	5	19	8 8
Arad sosește		3	55	8	6 05	Oradea-Mare sosește		9	32	5	30	8 13

Numerii groși înseamnă timpul de la 6 ore seara până la 5 ore 59 de minute mineața. — Numerii semnați cu † înseamnă stațiunile, unde trenurile numai condiționat se opresc.